

Bohoslužby v Javorníku 22.května 2016

J 16, 12-15

Milé sestry, milí bratři, možná jste si jako školáci také kladli otázku, jestli je nutné do školy chodit tak dlouho, trávit tam tolik času. Proč základním vzděláváním tráví člověk osm či deset let svého života? Opravdu je toho tolik, aby měl nějaký vzdělanostní základ, na kterém může dál rozvíjet svůj život? A nešlo by třeba všechno naučit za kratší dobu? Když se člověk později učí na maturitu nebo zkoušky na vysoké, zvládne toho hodně za kratší dobu. Opravdu ale zvládne? Není to jen chvilkové pamatování mnoha věcí, které za chvíli zase vyprchají? Učení je přeci dlouhodobý a pomalý proces. Není možné všechno vědět hned, protože mnoha věcem by člověk hned neporozuměl bez dalších souvislostí, bez předchozích základů. Proto se učí postupně, proto chvíli trvá, než se naučí alespoň nějaký základ.

Před svým odchodem Ježíš své učedníky upozornil na něco podobného. Mohl by toho povědět mnohem víc, než se doposud od něj mohli dozvědět, ale učedníci by to v tu chvíli nesnesli. To je pozoruhodné. Proč by to nesnesli? Co jim v tom brání? Je to jejich rozum? Jejich nějaké omezení? Touto cestou se myšlenky ubírat nemohou. Ono to není zase tak docela jen v nich. Nesli by to, protože pro mnohé věci ještě nepřišel ten správný čas. Ano, ano, i v procesu učení mají věci svůj čas. I ve zvěstování evangelia. I když je to slovo pravdy, i když je to slovo života pro každého člověka, přichází k němu postupně. Ježíš se svým slovem, které řekl učedníkům je jen počátek. Další věci přicházejí po jeho vzkříšení. Tam bude jeho dílo pokračovat skrze učedníky a k tomuto pokračování dostanou další schopnosti, další informace. Ježíš mluví o daru Ducha. Sestoupí na učedníky a bude jim dalším učitelem.

Vzdělávání je někdy trochu ošemetná věc. Nejde jen o to, že se člověku zdá někdy nekonečné. Ono vlastně nekonečné je. Když to člověk vezme poctivě, zjistí, že stále se má čemu učit. Stále je co poznávat, co přijímat do svého života a přemýšlet nad tím. Nejde vůbec o technické novinky, které asi nejviditelněji nutí člověka ke stále novému objevování a učení se. Jde o samotný přístup k životu, vztahy ke druhým, poznávání Boha a jeho cest pro člověka. Zde je před námi stále něco nového, něco, co nás donutí se podívat na svět jiným pohledem, přehodnotit své dosavadní postoje. Jen se podívejme do krajiny, kde stále vane vítr. Nic tam nebude stále stejné. A tak je to s lidským životem, když do něj vane vítr Ducha svatého. Stále se něco mění, někdy méně, někdy více výrazně. Proto je stále se čemu učit, proto máme možnost poznávat nové věci, rozšiřovat svou zkušenost a růst tak ve své službě. Je to možná otravná představa a stálé vzdělávání je projevem naší živosti v Bohu. Kdo se už nechce někam

dál posouvat, kdo zůstává stát na místě, ten postupně umírá. Často si člověk řekne, že je přeci spokojen sám se sebou, s tím, čeho dosáhl. Je na sebe pyšný. Co ale tato pýcha koná v jeho životě? Uzavírá ho. Před Bohem, světem, lidmi. Uzavírá, protože ten, kdo má pocit, že už dosáhl všeho, nemá potřebu ani naslouchat hlasu druhých, hlasů, které by jej možná někam posunuly. Ale pokud dosáhl všeho, nemá se přeci kam posunout, proto nemá potřebu ani naslouchat, nevidí důvod cokoliv v životě měnit. Proto je uzavřený. Proto je necitlivý vůči Božímu hlasu, který jej touží vést někam dál, ale on už nechce, protože se mu líbí tam, kde se nachází.

Možná si řekneme, že nám přece něco takového hrozit nemůže. A je otázka, zda něco takového může hrozit vůbec věřícímu člověku. Vždyť přeci taková uzavřenost sedí spíše na někoho, komu je dobře v odloučení od Boha, kdo žije v hříchu, kdo se Bohu netouží moc přiblížovat. Jenže ono nejde o rozhodnutí žít bez Boha, být hříšníkem. Jde o sebespokojenost. Jde o rozhodnutí být spokojen sám se sebou, vystačit si sám, včetně toho vystačit si sám ve svém vztahu k Bohu. Přeci jsem se už něčemu naučil, už vím, kudy ty Boží cesty vedou. Znam Bibli, znám mnohá svědectví lidí, kteří se s Bohem setkali. Pro můj život to může být dostačující. Ale to je právě onen omyl. Živá víra se potřebuje stále učit, stále ptát, hledat. Není to žádné znesvěcení, žádné rouhání, když si člověk už jako věřící klade i základní otázky o Bohu. Vždyť právě tak se k němu může znovu přiblížit, znovu jej poznat jako někoho, kdo stále vstupuje do jeho života. Být v této oblasti stále otevřen novému učení se, tak není žádná ostuda. I když je pravda, že spíše než neustálé vrácení se k základům by měl člověk mířit dál a hlouběji k poznání Boží lásky, milosti, Boží cesty pro naše životy.

Silou, která nás stále učí něčemu novému je Duch svatý, to Ježíš řekl docela jasně. On je ten, který nám bude Ježíšova slova stále připomínat, který je bude rozvíjet, ukazovat na jejich smysl a význam v našem životě. Ježíš klade veliký důraz na to, abychom věřili tomu, že Duch opravdu pochází od něj, není to nějaké nové zjevení, nové náboženství, ale je to Ježíš, který se dal svým učedníkům poznat. Stejně jako Ježíš byl nástrojem svého nebeského Otce, je i Duch nástrojem Božím, je pokračováním jeho díla. Otec, Syn a Duch tak mají stále cosi stejného, i když je poznáváme různě a různě vnímáme jejich působení, přeci jen jsou jedné podstaty. Tak jak to ostatně vyznáváme i ve vyznání víry, že jsou to tři osoby, ale jedna podstata. A tou podstatou smíme vidět právě dílo, které konají, které se nese v jedné linii od stvoření až do posledních dnů. Duch nám tak připomíná, jakým způsobem Ježíš naplňoval vůli svého Otce, jak naplňoval Zákon daný skrze Mojžíše a respektovaný celými generacemi Božího lidu. V Duchu tak můžeme poznávat jak má Boží dílo pokračovat. Jenže k tomu něco potřebného musíme znát. Je zde jedna věc, která je nesmírně důležitá, abychom Ducha mohli nejen přijmout, ale rozumět jeho slovům. Jedná se o samotné Písmo – Bibli. Zde je přeci slovo Ježíšovo, skrze které k nám Duch může promlouvat. Jinak to moc nejde. Pokud budeme ve svém vzdělávání zanedbávat slovo Boží, tak Duch nemá na co navázat, nemá nám co připomínat, na to nezapomínejme.

Slovo Boží, Písmo, to je právě ono místo, kde se může stát, že se i člověku věřícímu podaří dostat se dál od Boha, ustrnout na jednom místě a nemoci se dostat dál. Aby Písmo bylo nástrojem Ducha, kterým nám připomíná Ježíšova slova, je potřeba to Písmo také takto brát, mít v něm autoritu, ke které se člověk obrací, když hledá odpovědi, když se rozhoduje o svém životě. Je to základ, se kterým se postupně křesťan seznamuje a který mu potom pomáhá najít další cestu, pomáhá mu stavět svůj život. Proto musí být vůči jeho slovům člověk otevřený a přijímat je jako něco stále se obnovujícího i pro jeho život. Problém pak nastává, když tento základ stále živý člověk v Písmu nenachází, když se spokojí třeba jen s povrchní znalostí či občasným kontaktem. V tu chvíli totiž přestává být slovo základem, na který může Duch navázat a vést člověka dál k Ježíši.

Je tedy potřeba být ochoten se stále učit, naslouchat slovu Ježíšovu a skrze Ducha poznávat jeho vedení v našem životě. Ježíš má mnoho věcí, které nám chce ukázat, kterými nás chce provést. Je ale třeba k nim přicházet postupně. Proto je důležité to stálé učení. To nám pomáhá, abychom na své cestě k Bohu nezůstali někde stát spokojeni s tím, co se nám již dostalo, ale abychom byli dychtiví dále vzhlížet k Bohu a čekat na další velké věci, které koná. Vždyť jeho velikost je nad naší představivost a tím i jeho dílo přesahuje cokoliv, co si umíme v našich životech představit, co dokážeme vidět jako to největší ze všeho. Když tedy Ježíš říká, že bychom neunesli, co má pro nás v tuto chvíli, zní to možná děsivě, může to vést ke strachu, co hrozného nás čeká, že bychom to nemohli unést. Ale nic děsivého to není, naopak, je to něco radostného. Že něco nedokážeme unést ještě neznamená, že to bude špatné. Naopak může to být něco skvělého, ale musíme k tomu dozrát. Ať se týká Božích darů, ať se týká třeba jeho služby. Vidíme to na několika místech Písma, že je důležité dozrávat, než si člověka Bůh použije naplno ke svému dílu. Dozrávali učedníci Ježíšovi, dozrával svým způsobem i apoštol Pavel. Učili se postupně poznávat velikost Boží, důležitost jeho díla a také své místo v tomto díle. Krůček po krůčku se z nich stávali ti, které Bůh mohl použít ke svému dalšímu dílu. A to tedy platí i pro nás a naši dobu. Krůček po krůčku nás Bůh vede k tomu, abychom v jeho slovu nacházeli smysl a naplnění svého života.

Pane Ježíši, tvé dílo je veliké a tak jej jen kousek po kousku poznáváme. Stále jsme ale v úžase nad tím, jak je toto dílo veliké a dobré. Dávej nám prosíme, abychom nacházeli v tomto díle své místo a učili se tomu, jak jej naplnit i ve svých životech.

Amen.